

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Ὁ βασιλεὺς μας ἔρχεται, ὁ βασιλεὺς μας φθάνει,
καὶ νέος ἐνθουσιασμός. βρὲ Περικλῆ, μὲ πιάνει.

Π.—Μωρὲ γι' αὐτὸ τὸν ἐρχομὸ καθόλου δὲ μὲ μέλει,
κι' ὁ βασιλεὺς ἄς ἔρχεται κι' ἄς φεύγει ὅταν θέλῃ.

Φ.—Τί πράγματα, βρὲ Περικλῆ, ποὺ εἶπε 'στὸ Παρίσι!...
νὰ τὰ διαβάσης μιὰ φορά ὁ νοῦς σου θὰ σασιῖται.

Π.—Σὰν τί νὰ εἶπε;

Φ.— Πῶς πολὺ τάρεσσουν τὰ ταξείδια,
τὰ γλέντια, οἱ περίπατοι, τὰ γέλοια, τὰ παιχνίδια,
πῶς 'στὸ Παρίσι ἅμα ζῆ περνᾷ ζωὴ καὶ κότα
καὶ πῶς ἀπ' ὅλα τὰ βωδβίλλ δὲ τοῦ ξεφεύγει νότα.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές; τὰ εἶπ' αὐτά;

Φ.— Σὰν ντοῦτ κι' ἀναμφιδόλως.

Π.—Δὲν εἶπε κι' ἄλλα, Φασουλῆ;...

Φ.— Ὡς ἐννοεῖς εὐκόλως,
ὠμίλησε ἀργότερα καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας,
διὰ τὰρχαῖα μνήματα, τὰς δάφνας καὶ μυρσίνας,
διὰ τὰς λειψόρους μας καὶ τὰς πολλὰς πλατείας,
διὰ τὰ οὐρητήρια καὶ τὰς δενδροφυτείας.
Εἰς ταῦτα δὲ προσέθεσε πῶς ἄρχισαν νὰ εἶναι
ὡς εἶδος τι Παρίσιοι αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναίαι,
καὶ πῶς ἐδῶ 'στοῦ Περικλῆ τὴν πάνσοφον πατρίδα,
χωρὶς νὰ ἐξαιρέσωμεν κι' αὐτὸν τὸν Καραβίδα,
πᾶσαι καὶ πάντες Γαλλιστί σχεδὸν συννεοῦνται,
καὶ Γαλλιστί κυττάζονται καὶ ἀντιχαιρετοῦνται,
πῶς κι' ἡ Ἀθήνα κάθε τι κομψὸν κι' ὠραῖον ἔχει
τῶν Βουλευάρτων μοναχὰ ὀλίγον τι ἀπέχει.

Π.—Τάπε κι' αὐτά, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.— Βρὲ εἶπε κι' ἄλλ' ἀκόμα.

Π.—Πῆς τα λοιπὸν.

Φ.— Μὰ πρόσεχε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
Πρὸς τούτοις εἶπε, Περικλῆ, ἐκτείνας τὰς παλάμας,
πῶς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος δὲν εἶναι μὲν κοντὰ μας,
ἀλλ' ἂν 'στῆς Ἀκροπόλεως ἀνέλθωμεν τοὺς βράχους,
ποὺ τόσους εἶδαν ἄλλοτε κλεινοὺς γιγαντομάχους,
ὀλόκληρον τὸ πέλαγος τὸ ἔχομ' ἀπὸ κάτω
καὶ βλέπουμε τί γίνεται 'στῆς θάλασσας τὸν πάτο.
Παρεπονέθη δὲ πικρὰ γιὰτί ὡς τῶρ' ἀκόμη
οὔτ' ὁ Δεσμὸς ὁ Ἐθνικὸς οὐδ' ἄλλοι περιδρόμοι
δὲν τοῦ ἐζήτησαν ποτὲ τὸ πέλαγος νὰ φέρῃ
κοντὰ 'στῆς Ἀκροπόλεως τὰ δοξασμένα μέρη.
'Ὅστε, τοὺς εἶπε, Περικλῆ, καθὼς παρατηρεῖτε,
δὲν πρέπει καὶ πολὺ πολὺ κανεὶς νὰ μᾶς λυπηταί.
Διότι πρέπει, φίλε μου, καλῶς νὰ ἐννοήσης
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ βασιλεὺς εἶν' ἄλλου εἶδους φύσις
καὶ μ' ὄλον του τὸ σοβρὸν καὶ αὐστηρὸν του ἦθος
θέλει ὀλίγον ἀφελῆς νὰ φαίνεται συνήθως.

καὶ τοῦ ἀρέσει, ὡς εἰκός, τὰ κυστικά του βέλη
σ' ἐμᾶς τοὺς ὑπηκόους του κι' ἀπὸ μακρὰν νὰ στέλλῃ.
'Ἐν τούτοις μὲ τ' ἀστεῖα του καὶ μὲ τὰ χωρατὰ του
μᾶς ἔχει πάντα, Περικλῆ, βαθρὰ μὲς 'στὴν καρδιά του,
κι' ὅπου βρεθῆ κι' ὅπου σταθῆ κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃ,
γιὰ μᾶς θὰ πῆ τάστεῖα του, γιὰ μᾶς θὰ κουδεντιάσῃ.

Π.—Δὲν εἶπε κι' ἄλλα, Φασουλῆ;...

Φ.— Θυρῶ πῶς εἶπε κι' ἄλλα
κι' ὠμίλησε γιὰ πρόσωπα τῶν Ἀθηνῶν μεγάλα.
Πρὸς τούτοις δὲν ἀνέφερε κατενθουσιασμένος
καὶ τὴν κυρίαν Φασουλῆ, τὴν πρώτην εἰς τὸ γένος,
τῶν Χερουδεῖμ καὶ Σεραφεῖμ πολὺ ἐνδοξοτέραν
καὶ μεταξὺ τῶν κυριῶν ἀξιουμοτέραν.
Ταῦτα εἰπὼν, βρὲ Περικλῆ, ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων
εἰς τοῦ κυρίου Φιγκαρῶ τὸν ρέπορτερ ἐκείνον,
ἐπάτησε περίλυπος τὴν γῆν τῆς Βιλλαφράγκας,
ὀδεύσας δώδεκα σταθμῶς καὶ πέντε παρασάγγας.
Καὶ τώρα 'στὴν πρωτεύουσα μᾶς ἔρχεται καὶ πάλι,
κι' ὑποδοχῆ, ὡς λέγεται, θὰ τοῦ γενῆ μεγάλη
δι' ὅσα εἶπε σοδὰρὰ καὶ πνευματώδη ὄντως,
ὡς καὶ δι' ὅσα θὰ εἴπῃ τοῦ χρόνου προϊόντος.

Π.—Καὶ σὺ τί λές γιὰ ὅλ' αὐτά καὶ ποίας γνώμης εἶσαι;

Φ.— Προσεύχου Πολυχρόνιον ὁ Κύριος ποιῆσαι
τὸν πρῶτον μας Γεώργιον μετὰ τῆς βασιλείσης,
μετὰ τοῦ Διαδόχου μας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπίσης.
'Ἐσὺ τί λές, βρὲ Περικλῆ;

Π.— Τί νὰ σοῦ πῶ βρὲ φῶς μου;
'Ἐνόσω εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τοῦ βορβορώδους κόσμου
οἱ μὲν μισοὶ κυριαρχοῦν, οἱ δὲ μισοὶ δουλεύουν,
ἐνόσω οἱ φιλόσοφοι 'στὴν γῆν δὲν βασιλεύουν,
'Ἐνόσω δὲ οἱ βασιλεῖς φιλόσοφοι δὲν γίνουν
κι' ἡμῶν τῶν μπεχλιδάνηδων τὸν τράχηλον βαρύνουν,
ἐνόσω κάπου βασιλεὺς καὶ σὺ 'μπορεῖς νὰ εἶσαι,
προσεύχου Πολυχρόνιον ὁ Κύριος ποιῆσαι
τὸν πρῶτον μας Γεώργιον μετὰ τῆς βασιλείσης,
μετὰ τοῦ Διαδόχου μας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπίσης.

Φ.— Τὸν εἶδες τὸν Μικρὸ Ρωμηό;

Π.— Τὸν εἶδα.

Φ.— Πῶς σ' ἐφάνη;

Π.— Μόλις τὸν εἶδα κόψιμο εἰς τὴν κοιλιὰ μὲ πιάνει
καὶ τρέχω 'στὸ δωμάτιον τὸ ἐκ τῶν ἀπορρήτων,
μὰ καὶ γιὰ τούτη τὴ δουλειὰ κατάλληλος δὲν ἦτον,
γιὰτί ἐβγήκε σὲ χαρτί πολὺ κολλαρισμένο...

Φ.— Μὴν προχωρῆς, βρὲ Περικλῆ, καὶ σὲ καταλαβαίνω.
Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια ἐπάθα...

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, ἀχρεῖε...
καλὰ σὲ λέγουν βάνουσον κι' ἀγροῖκον αἱ κυρίαί.